

Б. Бьорнстерне.

Да облѣчемъ канарата

Между две канари зѣе дълбока пропастъ. Тамъ долу си бѣбри нѣщо поточе и бавно скача отъ камъкъ на камъкъ. Високо и стрѣмно се издигатъ канаритѣ, едната отъ които е съвсемъ гола. Но долу, край самото поточе, на отдѣлни купчини расте прекрасна, млада, зелена гора, чиито клонки пролѣтъ и есенъ се жпять въ хладнитѣ струи на бѣбривото поточе. Тия млади дръвчета се озѣртатъ наоколо, но нийде не виждатъ излазъ да се промѣкнатъ

— Дали нѣма да е добре да облѣчемъ тая канара? — обърна се една сутринъ смриката къмъ джба, който бѣ тамъ най-близо. Джбътъ погледна надолу да види кой му говори, после дигна очи нагоре и нищо не отвърна.

А поточето тѣй мжчно се провира между камънацитѣ, че е съвсемъ побѣлѣло; севернякътъ пѣкъ прониква въ пропастъта и вие между пукнатинитѣ.

— Дали нѣма да е добре да облѣчемъ тая канара? — обърна се смриката къмъ бориката, що се бѣ изправила на отсрещната страна.

— Туй можемъ само ние да извършимъ, — отговори тя, поглади си брадата и се обърна къмъ съседната брѣза:

— А ти, какво би рекла?